

der jo egentlig ogsaa var en Hovedfordring i det, som den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds gjorde gjældende. Naar det samme ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at man indvendte mod Fordringen om en Forsatning, at den skulde være upractiff, og naar han saa stillede derimod, at man dog i alt Fald ikke maatte gribe til en Fremgangsmaade, som er desorganisatoriff, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg vel ikke just har gjort gjældende, at den ommeldte Fordring er upractiff, men at jeg vel kunde fristes til at gjøre det, naar jeg seer, hvor mange høitbegavede, tildeels af mig dybt beundrede Mænd der i denne Række af Aar have gjort Forsøg paa at føre den igjennem uden at have været istand dertil. Og paa den anden Side skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke kan tage imod den Sigelse, at der skulde være noget Desorganisatoriff i, hvad der i det foreliggende Forslag ønskes ophøiet til Lov. Lovforslaget er netop gaaet saa nær — jeg veed det ganske godt — som det nogenlunde kunde til Grændsen, men har dog bevaret, hvad der er de to Hovedpunkter, der her komme i Betragtning. Paa den ene Side, at Folkekirken efter sin hele Indretning maa omspænde hele Befolkningen og ligesom lægge Mærke til hver Enkelt i den, saa at den kan være sig bevidst, at den ogsaa tilbyder ham sine Goder; men dette steer ogsaa ved Opretelsen af saadanne særlige Menigheder, som Mand for Mand navnlig melde sig ud af den locale Menighed, af Sognemenigheden, og som derved fuldkommen blive Gjenstand for al den Opmærksomhed, som det kan ventes, at Folkekirken kan vise noget enkelt af sine Medlemmer. Og paa den anden Side er det Hovedpunkt hævdet, at Forholdet til Tilshyret vedbliver at fastholdes, ja, at Tilshyret aabenbart bliver nysigtigere og sikkere netop med Hensyn til dem, der melde sig forat danne en Valgmenighed, fordi der ikke let kan tænkes nogen bedre Anbefaling til et opmærksomt Tilshyn end det, at visse Menighedsmedlemmer, for at faae visse særlige Rettigheder, udtrykkeligen erklære — hvad der forøvrigt er selvforstaaeligt for alle Medlemmer af Folkekirken, men som ikke altid huffes —, at de stille sig under det kirkelige Tilshyn og under alle de kirkelige Love og For-

skrifter. Dette kan idetmindste ikke kaldes desorganisatoriff, forsaavidt jeg formaaer at forstaae dette Ord. Naar det samme ærede Medlem meente, at alle kirkelige Partier burde høre, og naar han undertiden, som det forekom mig, betone, at man gjorde for store Jøge for mange Skridt for et enkelt Parti, saa veed jeg ikke rettere, end at der har været god Tid til, at alle kirkelige Partier have kunnet lade sig høre. Jeg veed ikke rettere, end at denne Sag har været behandlet før i Danmarks Rigsdag og i Literaturen, og vi ere jo ikke dumme, og vi have jo Trykkesfrihed, saa at de allsaa alle kunne have ladet høre fra sig. Og navnlig har derhos ogsaa paa Foranledning af en Udtalelse i det andet Thing en Stemme, som af en tidligere Kirkeminister ganske rigtigt er betegnet ikke som „Kirkes“ Stemme, men som en „kirkelig“ Stemme, havt Leilighed til at lade sig høre, nemlig gennem Landemoderne — hvorved jeg i Forbigaaende skal bemærke, at denne kirkelige Stemme ingenlunde er saa afgjort og med saa stor Majoritet, som det stundom httres, imod Loven. Man bliver ganske overrasket ved at see, at der blandt dem, som paa Landemoderne hobevis have erklæret sig imod en almindelig Lov som den paatænkte, igjen er store Hobe, som erklærede, at Ryslinge Menighed dog burde tilstaaes den Ret, som Loven tilfigter at give. Dette er ublagt, om jeg forstaaer det ret: „Vi finde ikke Loven principstridig“, — thi var den principstridig, kunde man ligesaa lidt indrømme den for Ryslinge og for en enkelt Mand, som paa ti andre Steder —, men vi finde derimod — hvad jeg rigtignok maa ansee for meget desorganisatoriff — „at naar en høitbegavet Mand i en mærkelig Situation gjør stor Opsigt ved den Collision, han kommer i til Folkekirken, saa skal man give efter“. Denne Betragtningmaade kan jeg paa ingen Maade gaae ind paa. Jeg har en dyb Erfrygt for Lovens Majeftæt. Loven er over de meest Begavede som over de Allerringeste; og det ere idetmindste vi Andre, som ere Middelsgodset, ikke tjente med, at der gives Love til Gunst for store Mænd, fremfor os Andre. Hvad den ærede Taler ytrede, hvis jeg forstod ham ret, om at Regjeringen skulde have spøiet sig for meget efter eet